

# Γονείς Πλήρους Απασχόλησης

ΚΕΙΜΕΝΟ ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ ΠΑΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

**Π**ότε «σκολάει» ένας γονιός; Ποτέ! Παίρνει ποτέ του «σύνταξη»; Όχι! Η απασχόλησή του διαρκεί όλη του τη ζωή!

Δεν σταματάς ποτέ να είσαι γονιός. Δεν έχεις «διαλείμματα», δεν μπορείς να κάνεις «διακοπές» από το να είσαι γονιός, γιατί αυτό θα σήμαινε την αναπόφευκτη απαξίωση της ύπαρξης των παιδιών σου. Δεν μπορείς ποτέ να σκεφτείς, να νιώσεις ή να ενεργήσεις σαν να μην έχεις παιδιά, όταν σου έχει δοθεί το θείο χάρισμα να γίνεις φορέας ζωής. Γιατί θα ήταν σαν να αρνείσαι αυτή τη ζωή.

Τι σημαίνει όμως το να είμαστε γονείς; *Σημαίνει να αποτελούμε έναν «θεό» για ένα άλλο πλάσμα.* Κατά συνέπεια, πρέπει να σκεφτόμαστε, να νιώθουμε και να λειτουργούμε σαν «θεοί». Ή πιο σωστά, σαν θυγατέρες ή υιοί του Θεού. Και αυτό με τη σειρά του σημαίνει να τηρούμε όλους τους νόμους της ύπαρξής μας, να αποτελούμε ζωντανά παραδείγματα ενός «θείου», δηλαδή, ύψιστου και αρμονικού τρόπου ζωής.

Στο επίπεδο του σώματός μας, αυτό συνεπάγεται να τρεφόμαστε σωστά, να ασκούμαστε επαρκώς, να ξεκουραζόμαστε βαθιά, και να βρισκόμαστε γενικότερα στην καλύτερη δυνατή σωματική κατάσταση, όχι για λίγα χρόνια, αλλά για όλη μας τη ζωή.

Δεν μπορούμε λοιπόν να παίρνουμε «άδεια» ή να κάνουμε «διαλείμματα» από αυτή την ύψιστη φυσική κατάσταση. Γιατί; Επειδή αποτελεί τον δρόμο που δείχνουμε στα παιδιά μας για να ακολουθήσουν. Ως φυσικοί «θεοί» τους. Δεν είναι δυνατόν λοιπόν ως «θεοί» των παιδιών μας, να τρεφόμαστε

κατά καιρούς υγιεινά και άλλοτε να «ξεδίνουμε», παραδομένοι στις «αγαπημένες» μας ατασθαλίες. Δεν γίνεται να υιοθετούμε ή να διατηρούμε όλων των ειδών τις βλαβερές συνήθειες, σαν να λέμε στα παιδιά μας, «Αυτός είναι ο δρόμος που πρέπει να ακολουθήσεις και εσύ». Και ακόμη χειρότερα, δεν γίνεται να επιδιδώμαστε σε όλων των ειδών τις διατροφικές παρεκτροπές (π.χ. κατανάλωση σκουπιδοτροφών), παρασύροντας σε αυτές και τα παιδιά μας! Με τη δικαιολογία ότι θα ζηλεύουν τα άλλα παιδιά που «τρέφονται» με σκουπιδοτροφές, όταν στην πραγματικότητα εμείς οι ίδιοι είμαστε εκείνοι που θέλουν να τις «απολαύσουν»!

Και αν δεν μπορούμε ποτέ να πάρουμε «άδεια» από την ιδιότητα του γονιού, δηλαδή του «θεού» των παιδιών μας», σε σχέση με τα του σώματος, πόσο μάλλον σε σχέση με τα της ψυχής.

Μπορούμε ως γονείς να έχουμε «μούτρα» και να είμαστε κακοδιάθετοι; Όχι!

Μπορούμε ως γονείς να είμαστε βαρύθυμοι και γεμάτοι αρνητικότητα; Όχι!

Μπορούμε ως γονείς να έχουμε νεύρα και να είμαστε ευερέθιστοι; Όχι!

Γιατί; Επειδή τότε δεν αποτελούμε έναν «θεό» για το παιδί μας αλλά έναν «διάβολο». Και επί της ουσίας απαξιώνουμε την ύπαρξή του, αφού λειτουργούμε σαν αυτό να μην υπάρχει. Γιατί αν συνειδητοποιούσαμε τη ζημιά που προκαλούν όλα αυτά τα αρνητικά συναισθήματα στην ευαίσθητη και ευάλωτη ψυχή του παιδιού μας, δεν θα τολμούσαμε να παραδοθούμε σε αυτά.

«Μα δεν είναι δυνατόν να βρίσκεσαι πάντοτε



σε μία καλή και θετική ψυχική κατάσταση!» θα διαμαρτυρηθεί ο... «διάβολος» μέσα μας, «Δεν είμαστε δα και «θεοί!»». Και όμως, είμαστε «θεοί» για τα παιδιά μας, δηλαδή απόλυτα παραδείγματα προς μίμηση ή, δυστυχώς, αποφυγή...

Γιατί όταν αρνούμαστε την ιδιότητα του «θεού» των παιδιών μας, αρνούμαστε ταυτόχρονα την ιδιότητα του «δημιουργού» τους. Λειτουργούμε σαν να μην είμαστε εμείς οι φορείς τους στη ζωή, σαν να μην είμαστε εμείς υπεύθυνοι για αυτά.

**“Το παιδί δεν θα νιώσει ποτέ προδομένο από τις αδυναμίες και τις ανεπάρκειες του γονιού του, όταν αυτός τις αναγνωρίζει και ζητάει συγχώρεση για αυτές”.**

«Μα έχουμε και αδυναμίες», θα ανταπαντήσουμε. Οι αδυναμίες και οι ανεπάρκειές μας, δεν αναιρούν την ιδιότητα του «θεού» των παιδιών μας. Εφόσον δεν αποτελούμε τον πραγματικό Θεό τους αλλά μόνο έναν κατά χάρη «θεό» τους (εφόσον μας δόθηκε η τιμή να γίνουμε φορείς της ζωής τους), είναι δεδομένο ότι θα είμαστε γεμάτοι αδυναμίες και ανεπάρκειες.

Πώς λειτουργεί όμως ένας «θεός» σε σχέση με τις αδυναμίες και τις ανεπάρκειές του; Ταπεινά. Δεν τις δικαιολογεί, δεν τις παραβλέπει, δεν τις ενσαρκώνει ανεξέλεγκτα παραδομένος σε αυτές· αντίθετα, ζητάει διαρκώς συγχώρεση μέσα του και έξω του, και φροντίζει να τις υπερβαίνει προς

χάριν των παιδιών του. Ως αποτέλεσμα, δεν έχουν ουσιαστική δύναμη πάνω του, ούτε στο παιδί του. Το παιδί του δεν θα νιώσει ποτέ προδομένο από τις αδυναμίες και τις ανεπάρκειες του γονιού του, όταν αυτός τις αναγνωρίζει και ζητάει συγχώρεση για αυτές. Ίσα-ίσα θα τον θαυμάσει ακόμη περισσότερο για την ταπεινότητά του (που σε καμία περίπτωση δεν συνεπάγεται αυτοοίκτο, «Εγώ ο κακόμοιρος γονιός που ποτέ δεν τα καταφέρνω και κανείς δεν με καταλαβαίνει»).

Πάντοτε όταν ζητάμε συγγνώμη από τα παιδιά μας, αυτά μας συγχωρούν αυτομάτως. Όταν αντίθετα προσποιούμαστε ότι είμαστε, όχι «θεοί» αλλά Ο ΘΕΟΣ, και συνεπώς είμαστε αλάθητοι και «τέλειοι», τότε πληγώνουμε ανεπανόρθωτα τα παιδιά μας, που αργά ή γρήγορα θα μας απομυθοποιήσουν με τις χειρότερες για αυτά και για εμάς συνέπειες. Και πώς πραγματοποιούμε αυτή την προσποίηση; Ένα παράδειγμα είναι το να μην τους ζητάμε ποτέ συγγνώμη για τα μικρά ή μεγάλα λάθη μας.

Το να είμαστε λοιπόν γονείς αποτελεί μία πλήρη απασχόληση που δεν τελειώνει ποτέ! Ακόμη και όταν τα παιδιά μας ενηλικιώνονται και «φεύγουν από το σπίτι» (κυριολεκτικά ή μεταφορικά), και πάλι οφείλουμε να αποτελούμε ένα ιδεώδες παράδειγμα για αυτά. Δεν είναι δυνατόν να μεταμορφωθούμε ξαφνικά σε «έκπτωτους θεούς», να εμφανίσουμε σημάδια παλιμπαιδισμού, δηλαδή ανωριμότητας, και μίας ευρύτερης παραίτησης. Και βέβαια, η διατήρηση της γονικής μας ιδιότητας, δεν συνεπάγεται να απαξιώνουμε τα παιδιά μας, ρωτώντας τα π.χ. αν τρώνε αρκετά



ή ακόμη και φτάνοντας να αμφισβητούμε τις επιλογές αλλά και τις καθαυτές ικανότητές τους. Συνεπάγεται να συνεχίσουμε να είμαστε στην καλύτερη δυνατή κατάσταση σε όλα τα επίπεδα της ζωής μας (σωματικό, ψυχικό και πνευματικό) και να συνεχίσουμε να αναπτυσσόμαστε και να εξελισσόμαστε, αποτελώντας ένα διαρκές παράδειγμα ζωής για τα παιδιά μας. Διαφορετικά, είναι και πάλι σαν να απαξιώνουμε την ύπαρξή τους. Αν συμπεριφερόμαστε σαν να λέμε, «Τώρα που μεγάλωσες, μπορώ να κάνω ό,τι θέλω», είναι σαν να τους λέμε, ότι «Τώρα που μεγάλωσες, είναι σαν να μην υπάρχουν για μένα».

Ακόμη και όταν φτάσουν τα παιδιά μας να γίνουν τα ίδια γονείς, και να αποκτήσουν όπως και εμείς τη διπλή ιδιότητα του γονιού και του παιδιού, είναι σαφές ότι ο ρόλος μας στη ζωή τους μπορεί να είναι ενισχυτικός ή επιβαρυντικός. Στον βαθμό που αναγνωρίζουμε τον ατέρμονο χαρακτήρα της γονικής μας ιδιότητας, θα έχουμε φροντίσει να είμαστε πραγματικά καλά τηρώντας όλους τους νόμους της ζωής μας, να εξελισσόμαστε και να δυναμώνουμε ακόμη και στην τελευταία φάση της ζωής μας, ώστε να εξακολουθούμε να αποτελούμε ένα ζωντανό παράδειγμα ζωής τόσο για τα παιδιά μας όσο και για τα παιδιά των παιδιών μας. Στην τελευταία φάση δηλαδή της ζωής μας, εκεί όπου θα θεωρούσαμε ότι τώρα μπορούμε να αναπαυτούμε και να φροντίσουν οι άλλοι για εμάς, στην πραγματικότητα η ευθύνη μας διπλασιάζεται! Αφού τώρα αποτελούμε παράδειγμα και για τα παιδιά των παιδιών μας!

Όσοι λοιπόν από εμάς καλούμαστε να γίνουμε γονείς, ας έχουμε υπόψη μας ότι αυτή η κλήση δεν έχει τερματισμό. Ακόμη και μετά θάνατον θα εξακολουθούμε να αποτελούμε παράδειγμα προς μίμηση ή αποφυγή, καθώς, θέλοντας και μη, επενεργούμε

καθοριστικά στη ζωή που φέρνουμε στον κόσμο.

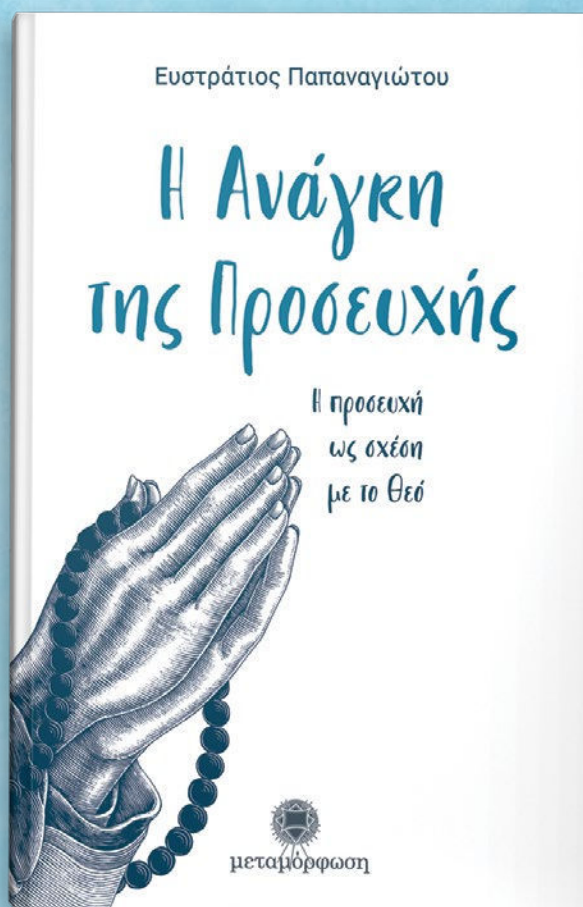
Αν θέλουμε λοιπόν να πληρούμε τις προϋποθέσεις της κλήσης μας, ας φροντίσουμε αρχικά να αναγνωρίσουμε τον απόλυτο χαρακτήρα της, και στη συνέχεια, τα επιμέρους χαρακτηριστικά της. Ας συνειδητοποιήσουμε ότι αποτελούμε τους πρώτους «θεούς» των παιδιών μας και ας φροντίσουμε να φερόμαστε ανάλογα. Συνειδητοποιώντας ταυτόχρονα ότι δεν είμαστε Ο ΘΕΟΣ τους, οπότε δεν χρειάζεται, και είναι μάλλον επιζήμιο, να προσποιούμαστε ότι είμαστε «τέλειοι». Ως «θεοί» σφάλουμε διαρκώς, αν όμως το παραδεχόμαστε, δεν το χρεωνόμαστε, η οφειλή μας αφήνεται, «ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν» (που θα μπορούσε στη συγκεκριμένη περίπτωση να ερμηνευτεί, «Συγχώρεσε τις οφειλές μας στα παιδιά μας, όπως και εμείς συγχωρούμε τις οφειλές των γονιών μας σε εμάς»).

Όταν αναγνωρίζουμε τα σφάλματά μας (στα του σώματος, της ψυχής και του πνεύματος), δεν παρασύρουμε τα παιδιά μας σε αυτά. Όταν τα παραβλέπουμε και τα δικαιολογούμε, όταν επιζητούμε ένα «διάλειμμα» από τη βαριά ευθύνη του γονιού, τότε τα πολλαπλασιάζουμε και τα κληροδοτούμε.

Το να είμαστε γονείς αποτελεί μία θεία δωρεά, και τα θεία χαρίσματα δεν γνωρίζουν τελειωμό, είναι ατέρμονα στον χαρακτήρα τους. Και φέρουν πάντοτε τη βαριά ευθύνη της αξιοποίησής τους. Είναι «δωρεάν» αλλά όχι άκοπα. Διαφορετικά δεν θα μας οδηγούσαν πουθενά. Το θείο δώρο τού να είμαστε γονείς αποτελεί τη μέγιστη δυνατή προσομοίωση της Θείας Δημιουργικότητας, το να είμαστε «μητέρες» και «πατέρες» αποτελεί την ύψιστη δυνατή κλήση σε αυτόν τον κόσμο, ας μάθουμε λοιπόν να στεκόμαστε με ταπεινότητα στο ύψος της. ●

Νέα κυκλοφορία από τις εκδόσεις Μεταμόρφωση

# Η Ανάγκη της Προσευχής



Προσευχή σημαίνει σχέση με το Θεό.

Το αρχικό σημείο από όπου ξεκινάει η ανάγκη για προσευχή, είναι εκείνο το σημείο όπου αρχίζουμε να αντιλαμβανόμαστε ότι χωρίς προσευχή, χωρίς σχέση με το Θεό, ο πόνος της ζωής είναι ανυπόφορος και ότι μόνο μέσω της προσευχής μπορεί να γίνει υποφερτός.

Στην αρχή λοιπόν προσευχόμαστε από ανάγκη, στο τέλος προσευχόμαστε από Αγάπη, και η ενδιάμεση πορεία συνιστά την πάλη μας, το εσωτερικό μας ταξίδι από την άγνοια στην Αγάπη.